

Krystal Sutherland

INIMI CHIMICE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

MEREU AM CREZUT că momentul în care îți vei cunoaște dragostea vieții va fi ca în filme. Nu chiar ca în filme, bineînțeles, cu secvențele alea cu încetinitorul, cu tipa căreia îi flutură părul în bătaia vântului și cu o coloană sonoră care clocotește pe fundal. Dar mă așteptam să se întâmple totuși ceva, știi? Să-mi stea inima-n loc măcar o clipă. Să simt că trage ceva de sufletul meu, că undeva, în sinea mea, *ceva* îmi spune: „Oau! Iat-o. În sfârșit, după atâta amar de timp, uite c-a apărut”.

Nici vorbă de așa ceva când Grace Town a intrat la cursul de arte teatrale al doamnei Beady cu zece minute întârziere, în a doua zi de marți din ultimul an de liceu. Grace era genul de persoană care face impresie în orice încăpere în care intră, dar nu din motivele pentru care cineva câștigă imediat simpatia nemuritoare a celorlalți. Avea o înălțime și o siluetă potrivite, era destul de atrăgătoare, deci ar fi trebuit să-i fie ușor să se integreze într-un liceu nou, evitând laitmotivele dramatice care se regăsesc de obicei în asemenea povești.

Însă Grace ieșea imediat în evidență sub trei aspecte, înainte s-o poată salva banalitatea ei:

1. Grace era îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine bărbătești. Nici măcar nu era vorba de stilul ăla băiețos de skater-girl, ci efectiv de haine purtate în mod normal de un băiat și care îi erau mult prea mari. Purta o pereche de blugi croiți skinny, dar la ea erau legați de brâu cu o curea. Deși era doar jumătatea lui septembrie, purta un pulover, peste o cămașă în carouri, o căciulă împletită și, la gât, un șnur lung din piele, de care era agățată o ancoră.
2. Grace părea neîngrijită și cam bolnavă. Adică văzusem până și drogați care arătau mai bine decât ea în dimineața aia. (De fapt, nu am văzut atât de mulți drogați, dar am văzut *Cartelul Crimelor* și *Breaking Bad* și bineînțeles că și acestea se pun.) Părul ei blond era nepieptănat și tuns aiurea, era palidă și sunt destul de sigur că, dacă aș fi mirosit-o în orice moment în ziua aia, aș fi simțit o duhoare...
3. De parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns să-i distrugă șansele de a se integra într-un liceu nou, Grace Town mergea ajutându-se de-un baston.

Și așa s-a-ntâmplat. Așa am cunoscut-o. Nu tu scenă cu încetinitorul, nu tu adiere a vântului, nu tu coloană sonoră

și, în mod sigur, nu tu vreun fior la inimă. Grace a intrat șchiopătând, cu zece minute întârziere, fără să zică nimic, de parcă ar fi fost de-a locului, de parcă participa la cursul nostru de ani de zile, și, poate pentru că era nou-venită, poate pentru că era ciudată sau pentru că profesoara și-a dat seama, dintr-o singură privire, că o mică parte din sufletul ei era frânt, doamna Beady nu a zis nimic. Grace s-a așezat pe un scaun aflat în fundul unei săli cu pereții negri, și-a pus bastonul pe picioare și tot cursul n-a scos un cuvânt.

S-a întâmplat de două ori să mă uit la ea, dar, spre sfârșitul orei, uitasem că era de față. A părăsit încăperea fără să observe nimeni.

Așadar, în mod sigur, povestea de față nu e despre o dragoste la prima vedere.

Însă *este* o poveste de dragoste.

Ei bine.

Oarecum.

Capitolul 2

ÎN PRIMA SĂPTĂMÂNĂ de cursuri din ultimul an, înainte de apariția subită a lui Grace, nu se întâmplase nimic deosebit, în măsura în care așa ceva e posibil într-un liceu. Deocamdată, izbucniseră doar trei scandaluri: un elev dintr-a unsprezecea fusese exmatriculat temporar pentru că fumase în toaleta fetelor (dacă tot e să fii exmatriculat, măcar fă-o într-un mod original), un necunoscut urcase pe YouTube filmarea unei încăierări care a avut loc după ore, în parcare (povestea asta i-a înnebunit pe cei de la administrație), și începuseră să circule zvonuri cum că Chance Osenberg și Billy Costa și-ar fi transmis unul celuilalt o BTS, făcând sex neprotejat cu aceeași fată (nu e o invenție a mea, dragi cititori, oricât de mult aș vrea să fie așa).

Ca de obicei, viața mea era în continuare ferită de scandaluri. Aveam șaptesprezece ani, eram un tip ciudat, deșirat, genul de persoană pe care poate ai fi ales-o să joace în rolul unei versiuni mai tinere a lui Keanu Reeves, dacă ai fi cheltuit deja o mare parte din buget pe realizarea pe calculator a unor imagini de proastă calitate și pe gustări pentru echipa

de filmare. Nu fumasem în viața mea, nici măcar nu trăsesem un fum de la altul și, slavă Domnului, nimeni nu mă abordase să-mi propună vreo giugiuleală fără pantaloni și neprotejată. Părul negru îmi ajungea până la umeri și mă obișnuisem să port jacheta sport a tatălui meu, din anii 1980. Să zicem că eram o combinație între varianta masculină a actriței Summer Glau și Severus Plesneală*. Dacă scoateți din ecuație nasul coroiat și adăugați o pereche de gropițe, gata: obțineți rețeta perfectă pentru Henry Isaac Page.

De asemenea, în acea perioadă nu mă interesau fetele (și nici băieții, dacă sunteți curioși). Prietenii mei deja începeau și sfârșeau relații dramatice de adolescenți de vreo cinci ani, însă mie nu mi se aprinseseră călcâiele nici măcar o dată. Bine, trecusem prin povestea aia cu Abigail Turner, la grădiniță (am pupat-o pe obraz pe neașteptate; după incidentul ăla, relația noastră a luat-o rapid la vale), iar în școala primară am fost obsedat trei ani de zile de ideea unei căsătorii cu Sophi Zhou, dar odată cu venirea pubertății parcă s-a declanșat un întrerupător din interiorul meu și, în loc să mă transform într-o fiară năpădită de testosteron și ahtiată după sex, cum s-a întâmplat cu majoritatea tipilor din școală, eu nu am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să am genul ăla de relație.

Îmi era suficient să mă concentrez asupra învățăturii și să-ncerc să obțin notele de care aveam nevoie pentru admiterea la o facultate cât de cât bună și probabil de asta,

* În original, Severus Snape, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

câteva zile cel puțin, nu m-am mai gândit la Grace Town. Poate că nu m-aș mai fi gândit la ea niciodată, dacă n-ar fi intervenit un anumit profesor de engleză, pe nume Alistair Hink.

Nici acum nu știu prea multe despre Alistair Hink, ci doar atât cât știu majoritatea liceenilor despre profesorii lor. Avea o problemă serioasă cu mătreța, care nu s-ar fi observat, dacă n-ar fi insistat să poarte helânci pe gât în fiecare zi, a căror culoare neagră evidenția clar acel praf alb, fin, care-i cădea pe umeri precum zăpada pe asfalt. Din moment ce n-avea nimic pe degetele de la mâna stângă, am presupus că nu e căsătorit, situație cauzată probabil de problema cu mătreța și de faptul că semăna uimitor de mult cu Kip, fratele lui Napoleon Dynamite*.

De asemenea, Hink avea o pasiune aprigă pentru limba engleză, atât de puternică încât, când s-a ntâmplat odată ca ora de matematică să dureze cu cinci minute mai mult și deci să ia din timpul cursului de engleză, Hink l-a sunat pe profesorul de matematică, pe domnul Babcock, și i-a ținut o predică, explicându-i că științele umaniste nu sunt mai puțin importante decât matematica. Mulți elevi au râs de el pe ascuns – bănuiesc că țelul lor era o carieră în inginerie, în științele exacte sau în asistență clienți –, dar, privind din urmă, îmi dau seama că acea după-amiază petrecută în sala înăbușitoare a orei de engleză a fost momentul în care m-am îndrăgostit de ideea de a deveni scriitor.

* Personajul principal al comediei americane cu același nume, lansată în 2004. Napoleon era supranumit „tocilarul preferat al Americii” (n.r.).

Mereu am fost bun la scris, mă pricepeam să leg cuvintele între ele. Unii oameni se nasc cu ureche muzicală, unii, cu talent la desen, iar alții – ca mine, bănuiesc – se nasc cu un fel de radar încorporat, care le indică unde trebuie pusă virgula într-un enunț. Dacă e să vorbim despre superputeri, intuiția gramaticală se încadrează undeva jos pe scara gradelor de „mișto”, dar cel puțin m-a ajutat să mă apropiu de domnul Hink, care întâmplător se ocupa de conducerea și organizarea ziarului elevilor, la care mă oferisem ca voluntar încă dintr-zecea, sperând să devin, într-o bună zi, redactor-șef.

Pe la jumătatea orei de artă teatrală de joi a doamnei Beady a sunat telefonul, iar Beady a răspuns. După ce au stat de vorbă câteva minute (Beady și Hink mereu s-au înțeles bine; două suflete născute într-un secol nepotrivit, în care lumea râde de cei cărora încă li se pare că arta a fost, este și va fi cea mai mare realizare a speciei umane), Beady a spus:

— Henry, Grace. Domnul Hink dorește să vă vadă în biroul său după ore.

Am dat din cap și am evitat în mod intenționat să o privesc pe Grace, deși vedeam cu coada ochiului că se uită fix la mine din fundul încăperii.

Atunci când elevii sunt chemați în birourile profesorilor după ore, își imaginează că urmează situații oribile, dar, după cum am spus, eu trăiam tragedia de a nu fi fost implicat în niciun scandal. Știam (sau speram că știu) de ce voia să mă vadă Hink. Grace se alăturase „deținuților” de la Liceul Westland, cu doar două zile în urmă, și cu mare greutate ar

fi avut timp să transmită unui alt elev o tricomoniază și/sau să se ia la bătaie după terminarea orelor (cu toate că *avea* un baston și părea adesea furioasă).

De ce dorea Hink să o vadă pe Grace? Era un mister, la fel ca întreaga ei ființă.